

Het tweede verhoor

De kamer voelde nog kouder aan dan de vorige keer, alsof het politiebureau speciaal ontworpen was om de waarheid naar boven te trekken. Marit zat tegenover rechercheur Kim Hendriks, die haar gezicht neutraal hield terwijl ze door een stapel papieren bladerde. Marit zat rechtop, haar handen gevouwen in haar schoot. Ze probeerde niet naar de foto van Liam te kijken die nog steeds half uit de map stak.

Kim keek op, een kleine glimlach rond haar mondhoeken. "Dank dat u weer bent gekomen, mevrouw Van Dijk. Ik weet dat dit een moeilijke tijd voor u moet zijn." Marit knikte kort. Moeilijk was een understatement.

"We willen ons dit keer richten op meneer Parker's achtergrond," begon Kim. "Specifiek zijn verleden in Engeland. Wat kunt u me daarover vertellen?"

Marit keek haar even aan, verbaasd door de richting van de vraag. "Niet veel, eigenlijk. Liam was niet echt open over zijn verleden. Hij zei dat hij geen contact meer had met zijn familie. Dat er een grote ruzie was geweest."

Kim knikte langzaam, alsof ze het al wist. "Heeft hij verteld waar die ruzie over ging?" "Niet echt," zei Marit, haar stem aarzelend. "Hij zei alleen dat ze hem niet begrepen. Dat hij andere ambities had dan zij. Hij vertelde me dat zijn vader een groot bouwbedrijf runde en dat zijn moeder zorgde dat het het personeel aan niks ontbrak."

Een klein, bijna onmerkbaar schaduwtrekje gleed over Kim's gezicht. "Een groot bouwbedrijf," herhaalde ze zachtjes. Ze rechtte haar rug en keek Marit aan. "Dat klopt niet, mevrouw Van Dijk. Meneer Parker's vader was een stratenmaker, maar hij moest stoppen met werken toen zijn rug versleten raakte. Zijn moeder werkte 's nachts als vakkenvuller bij een supermarktketen om het hoofd boven water te houden."

Marit voelde de grond onder haar wegglijden. Ze wist even niets te zeggen. "Wat?" bracht ze uiteindelijk uit. "Dat... dat kan niet. Hij sprak altijd met zoveel trots over het familiebedrijf. Hij vertelde me hoe hard zijn vader had gewerkt om het bedrijf op te bouwen, hoe zijn moeder de ruggengraat van dat bedrijf was." Marit's hoofd tolde. Wat was er nog meer niet waar geweest? "Waarom zou hij daarover liegen?" vroeg ze zacht, meer tegen zichzelf dan tegen Kim.

Kim aarzelde even, alsof ze haar woorden zorgvuldig koos. "Meneer Parker had blijkbaar een manier om zijn imago te vormen, mevrouw Van Dijk. Wij denken dat hij niet wilde dat iemand wist waar hij echt vandaan kwam, ook u niet. Hij creëerde een verhaal dat paste bij de persoon die hij wilde zijn." Marit voelde hoe haar handen trilden en balde ze tot vuisten op haar schoot. "Dus... alles wat hij me vertelde, alles wat hij was, dat was gewoon... verzonnen?"

Kim keek haar lang aan, haar blik bijna medelevend. "Dat kan ik u niet zeggen. Wat langzaam wel duidelijk wordt voor ons is dat u niet de enige bent, die hij heeft voorgelogen. Ik kan er verder niet veel over zeggen."

Marit knikte zwakjes, nog steeds niet in staat de informatie volledig te bevatten. Ze had Liam

altijd gezien als een zelfverzekerde man, iemand die wist wat hij wilde en ondanks alles trots was op waar hij vandaan kwam. Maar nu leek het alsof de grond onder zijn leven net zo instabiel was als de schijn die hij ophield. Kim leunde iets naar voren. “Heeft hij ooit iets laten merken over waarom hij geen contact meer had met zijn familie, misschien iets dat verband hield met zijn werk of zijn verleden?”

Marit dacht even na. “Hij zei altijd dat zijn ouders hem niet steunden in zijn keuzes. Dat ze niet begrepen dat hij niet in het bedrijf wilde werken. Maar... nu ik dit weet, klinkt het alsof hij hen gewoon wilde vergeten.”

Kim knikte, maar zei niets. In werkelijkheid wist ze dat Liam zich schaamde voor zijn afkomst. Hij had dat haar destijds zelf verteld, in een van de weinige momenten van kwetsbaarheid die hij haar had laten zien. Hij had in Nederland zijn wereld opnieuw opgebouwd, ver bij hen vandaan, en niemand mocht die façade doorbreken en Kim Hendriks had dat met haar onderzoek naar zijn witwaspraktijken tóch gedaan.

“Dank u,” zei Kim uiteindelijk. Ze schoof haar notitieblok dicht. “We blijven zijn achtergrond onderzoeken. Soms helpt het om te begrijpen waar iemand vandaan komt om te achterhalen waar hij uiteindelijk is beland.”

Marit stond langzaam op, haar benen zwaar. “Denkt u dat... zijn familie iets weet over wat er met hem is gebeurd?” Kim keek haar indringend aan. “Dat zijn we nog aan het onderzoeken. Zullen we even pauzeren en de benen strekken?”, stelde Kim voor.

Toen Marit de kamer verliet, bleef Kim zitten, haar blik gericht op de gesloten deur. Liam's verleden was geen geheim meer voor haar, maar de vraag was hoeveel daarvan ze zelf zou moeten onthullen om haar eigen rol in zijn leven te verhullen. Kim wist dat Liam nooit zou hebben toegestaan dat zijn werkelijke achtergrond aan het licht kwam. Maar nu hij er niet meer was, had ze geen controle meer over wat er naar boven zou komen. En dat maakte alles des te gevaarlijker.

Spanningen in het Verhoor

Terug in de verhoorkamer voelde die beklemmender dan ooit. Marit zat weer aan de tafel, haar handen gevouwen in haar schoot. Ze voelde hoe de vragen steeds dichterbij haar persoonlijke leven kwamen. Ze moest het weten. De onuitgesproken woorden hingen al sinds de bekendmaking van het DNA-onderzoek in de lucht.

“Rechercheur,” begon Marit plotseling, haar stem zachter dan ze wilde. Kim keek op, haar gezicht neutraal, maar haar ogen alert. “Mag ik u iets vragen?” Kim knikte. “Natuurlijk, mevrouw Van Dijk.” Marit leunde iets naar voren, haar blik vast op de rechercheur en fluisterde: “Ben ik... ben ik een verdachte in deze zaak?”

De woorden hingen zwaar in de lucht, en Kim voelde een kort moment van spanning door haar lichaam gaan. Dit was een vraag die ze had verwacht, maar die ze zelf nooit hardop wilde horen. Ze keek Marit aan, haar gezicht zorgvuldig ondoorgrondelijk. “Waarom denkt u dat u een verdachte zou zijn?”

Marit haalde diep adem. “Omdat Liam en ik een geschiedenis hebben. Omdat ik in dezelfde stad woon als waar zijn resten zijn gevonden. En omdat ik het gevoel heb dat u iets van me probeert los te peuteren wat ik misschien niet eens weet.”

Kim bleef stil en dacht na. Ze begon te twifelen. Moest ze vertellen dat zij Liam kende? In haar hoofd vertelde ze zichzelf dat ze dit niet kon laten escaleren. Ze moest voorzichtig zijn, niet alleen om Marit te kalmeren, maar ook om zichzelf buiten schot te houden.

“Mevrouw Van Dijk,” begon Kim na een korte stilte, “ik begrijp dat dit proces zwaar voor u is. Het is niet ongebruikelijk dat we mensen die dicht bij een slachtoffer stonden grondig spreken, juist om te begrijpen wat er is gebeurd. Maar ons doel is niet om iemand onnodig in een verdachte positie te plaatsen. Het is belangrijk voor ons dat u ons zoveel mogelijk vertelt, hoe pijnlijk dat ook is.”

Ze zag hoe Marit haar lippen op elkaar perste, haar blik twijfelend. *Ze gelooft me niet helemaal.*

“Dus ik ben geen verdachte?” vroeg Marit weer, haar stem scherper nu. Er was een glimp van wanhoop in haar ogen.

Kim bleef haar strak aankijken, terwijl haar gedachten een razend tempo aannamen. *Ik moet duidelijk zijn, maar niet té stellig. Ze mag geen reden hebben om te denken dat ik iets verberg.* “Op dit moment,” zei Kim langzaam, “zien we u vooral als iemand die ons mogelijk kan helpen de puzzelstukjes in elkaar te zetten. Uw connectie met meneer Parker maakt u belangrijk in dit onderzoek, dat is alles.”

Marit keek haar aan, zoekend naar een spoor van onbetrouwbaarheid in de woorden van de rechercheur. “En wat als ik iets weet dat ik niet eens doorheb? Of als ik iets verkeerd zeg?”

Kim voelde hoe de spanning zich in haar borst nestelde. Ze wilde haar gezicht neutraal houden, maar haar gedachten begonnen zich te vermengen met haar herinneringen aan Liam. Hoe hij haar carrière bijna had verwoest. Hoe ze hem in die laatste confrontatie had verteld dat hij niets meer in haar leven kapot zou maken. En nu zat ze hier, geconfronteerd

met een vrouw die net zo goed zijn slachtoffer was geweest. *Als Marit erachter komt dat ik hem ook kende, kan alles instorten. Ik moet de controle houden.*

“Mevrouw Van Dijk,” zei Kim, haar stem iets zachter. “Het is normaal om je zorgen te maken in een situatie als deze. Maar ik wil u verzekeren dat we alleen op zoek zijn naar de waarheid. U hoeft niet bang te zijn om iets verkeerd te zeggen. Alles wat u vertelt, helpt ons verder. Het is mijn taak om die waarheid te vinden, niet om onschuldige mensen in een moeilijke positie te brengen.”

En ik moet zorgen dat niemand ooit de waarheid over mijn connectie met hem ontdekt. Want als ze mij onder de loep nemen, ben ik degene die vastloopt, dacht Kim terwijl ze Marit toesprak.

Marit boog iets naar achteren in haar stoel, zichtbaar uitgeput door de vragen en onzekerheden. Kim hield haar blik strak op de vrouw tegenover haar gericht. *Ze is kwetsbaar, maar niet stom. Ik moet blijven uitkijken. Eén verkeerde opmerking, en alles stort in.*

“Dank u,” zei Marit uiteindelijk, haar stem bijna onhoorbaar. “Ik hoop dat ik u de antwoorden kan geven die u zoekt.”

Kim knikte, haar gezicht onbewogen. “Dank u, mevrouw Van Dijk. We laten het voorlopig hierbij. Maar ik wil u wel vragen om beschikbaar te blijven voor mogelijke aanvullende vragen.” Toen Marit de kamer verliet, bleef Kim zitten, haar vingers strak om de rand van de tafel geklemd.

Ik moet zorgen dat niemand de connectie tussen Liam en mij ontdekt. Want als dat gebeurt, ben ik niet alleen mijn carrière kwijt, maar ook mijn vrijheid. En ik laat Liam, zelfs na zijn dood, niet nog een keer alles kapotmaken.

Het was een gewone donderdagochtend in Rotterdam, toen Kim Hendriks voor het eerst de naam Liam Parker in een dossier zag staan. Hij werd genoemd als een potentiële schakel in een complexe witwasoperatie die verbonden was aan een internationaal drugskartel. Zijn rol leek in eerste instantie klein—een vermogensbeheerder die mogelijk onbewust werkte met bedrijven die gelinkt waren aan verdachte geldstromen. Maar iets aan de manier waarop zijn naam steeds terugkwam in financiële overzichten maakte haar nieuwsgierig.

De eerste ontmoeting vond plaats in een formele setting: een gesprek op het politiebureau, bedoeld om hem te bevragen over zijn zakelijke connecties. Liam was niet officieel een verdachte, maar een mogelijke informant die hen kon helpen het grotere plaatje te begrijpen. Kim herinnerde zich hoe hij het bureau binnenkwam, hoe hij rustig ging zitten en hen aankeek alsof hij precies wist wat er zou komen.

“Mijnheer Parker,” begon Kim, terwijl ze haar notities op orde bracht. “Bedankt dat u de tijd heeft genomen om hier te komen. We hebben een paar vragen over enkele transacties die mogelijk via uw cliënten zijn gelopen.”

Liam knikte beleefd en glimlachte. “Natuurlijk. Ik wil u graag helpen, mits ik mijn cliënten daarbij niet in verlegenheid breng. Discretie is tenslotte een essentieel onderdeel van mijn werk.”

Vanaf dat moment voelde Kim hoe hij het gesprek in handen nam. Hij sprak met zelfverzekerdheid over zijn rol als vermogensbeheerder, benadrukte dat hij altijd zorgvuldig te werk ging en niets wist van illegale activiteiten. Hij beantwoordde vragen met net genoeg detail om geloofwaardig over te komen, maar zonder werkelijk iets prijs te geven.

Toch was er iets aan hem dat haar intrigeerde. Hij was te kalm, te voorbereid. Elke vraag die ze stelde leek hij al te hebben verwacht. Toen haar collega hem vroeg naar een specifieke transactie tussen twee bedrijven, had hij een antwoord klaar dat klonk alsof hij het tientallen keren had gerepeteerd.

“Dat moet een vergissing zijn,” zei hij met een vleugje humor. “Ik ben bang dat mijn expertise niet verder gaat dan rendement optimaliseren. Als u naar drugs zoekt, zit u bij de verkeerde persoon.”

Na het gesprek bleef Kim achter met meer vragen dan antwoorden. Liam’s naam dook vaker op in de weken daarna, telkens verbonden aan schimmige bedrijven die als scherm dienden voor witwasoperaties. Maar ondanks al haar pogingen om hem direct te linken aan de kartels, bleef hij juridisch onaantastbaar. Hij had de gave om net buiten de schijnwerpers te blijven, altijd één stap vooruit op degenen die hem onderzochten.

Wat Kim echter niet verwachtte, was dat ze hem buiten het werk opnieuw zou tegenkomen. Een netwerkborrel van jonge professionals in de financiële sector, waar ze op uitnodiging van een kennis heen ging om beter inzicht te krijgen in de wereld waarin ze onderzoek deed. En daar was hij, Liam Parker, in gesprek met een groep mensen die aan zijn lippen hingen.

Toen hij haar zag, groette hij haar met een glimlach die een subtiele uitdaging in zich droeg. “Rechercheur Hendriks,” zei hij, terwijl hij haar hand schudde. “Ik hoop dat u vanavond niet op zoek bent naar antwoorden. Dit is tenslotte een borrel, geen ondervraging.”

Ze had hem niet genegeerd. Integendeel, ze had zich door hem laten meevoeren in een gesprek dat uren leek te duren. Hij had haar nieuwsgierigheid gewekt, niet alleen vanwege zijn mogelijke betrokkenheid bij criminele activiteiten, maar ook vanwege de manier waarop hij sprak—alsof hij haar begreep op een manier die niemand anders ooit had gedaan.

Die avond was het begin van een reeks ontmoetingen die haar leven zouden veranderen. Wat begon als een poging om meer over hem te weten te komen, veranderde in iets wat ze nooit had zien aankomen: een persoonlijke band, die uiteindelijk haar morele kompas en carrière op het spel zette.